

IOSIF AL II-LEA DE HABSURG (1741-1790)

Nascut la Viena in anul 1741, a fost fiul imparatului Francisc I si al imparatesei Maria Tereza. Dupa moartea tatalui sau, in anul 1765 a devenit imparat german si tot din acel an a fost asociat la domnie, de mama sa, in Austria. De la moartea acesteia, in anul 1780, a condus singur, fiind imparat austriac pana in anul 1790.

A fost cel mai important reprezentant al despotismului luminat. Prin reformele sale, a urmarit modernizarea, germanizarea si centralizarea statului austriac. In anul 1781 a promulgat edictul de toleranta, acordand libertate de cult tuturor confesiunilor din imperiu si abolind discriminarea fata de evrei. De asemenea, a fost secularizata o treime din proprietatile manastiresti. Prin organizarea institutiilor de invatamant pentru viitorii preoti, seminariile generale, care erau dependente de stat, imparatul a completat masurile prin care urmarea intarirea supravegherii si controlului asupra Bisericii. Inca de la inceput, ajutat de Kaunitz, a initiat reforme in spirit luminist. In afara de masura desfiintarii ordinelor calugaresti si a manastirilor care nu exercitau activitate scolara si de ocrotire a bolnavilor, s-au mai adoptat si altele: desfiintarea cenzurii cartilor si revistelor, acordarea catre tarani a dreptului de a prezenta plangeri in fata functionarilor de stat, abolirea politiei senioriale, abolirea iobagiei in posesiunile ereditare si in regiunile slave ale imperiului (toate aceste masuri au fost adoptate in anul 1781), iar prin masuri succesive a fost abolita iobagia si in alte teritorii (precum Austria propriu-zisa si Ungaria; pentru Transilvania, ca urmare a rascoalei conduse de Horea, Closca si Crisan din 1784- 1785, a fost data, la 22 august 1785, patenta prin care era abolita servitutea personala a iobagilor).

In 1783 a fost inlaturat criteriul apartenentei la o religie recepta in vederea ocuparii unor functii in stat, iar in anii 1787 si 1788 a fost introdusa o legislatie generala in spirit luminist. A introdus limba germana ca limba oficiala in intregul imperiu si a incurajat cultura germana care, in acea perioada, avea un prestigiu mai scazut decat altele, precum cea franceza si cea italiana. In cateva zone ale imperiului, unele clase sociale au opus rezistenta la aplicarea reformelor. Asa s-a intamplat, de exemplu, in Ungaria, unde nobilimea nu era de acord cu masura de abolire a serbiei.

Ca si mama sa, I. II a urmarit, prin introducerea reformelor in spirit luminist, sa intareasca monarhia si statul austriac. In timpul domniei sale, a cautat sa cultive si mitul bunului imparat. Astfel, in 1773 si 1783, imparatul a vizitat Transilvania pentru a se interesa personal de situatia locuitorilor de aici.

Dupa moartea lui (la Viena, in anul 1790), majoritatea reformelor sale au fost anulate, din cauza puternicei opozitii a nobilimii, in afara de Edictul de toleranta si de masura de desfiintare a iobagiei.